

Het IJzer Hek

'Het IJzer Hek', een pachtboerderij in het noorden van de Haagse Beemden, zou zo zijn genoemd omdat er op het terrein van deze hoeve een ijzeren hek aan de Mark stond, waarbij de schippers die de rivier bevoeren konden aanleggen. Daar woonde indertijd een boer die twee volwassen knechts had. Een van beiden had bij de huzaren gediend en kon bijzonder goed met een sabel overweg.

Op een vroege morgen zag die boer dat er een spijl uit het keldergat was gebroken en toen wist hij hoe laat het was. 't Was slachtmaand (november) en rovers ging 's nachts de boerderijen af om het spek uit de kelder te halen.

Daarom hadden de oude boerderijen ijzeren stangen voor de keldergaten. De pachter van 'Het IJzer Hek' begreep dat de schelmen door het weifelend daglicht waren verrast en dat ze de volgende nacht terug zouden komen om hun karwei af te maken. In die nacht zaten de boer en zijn knechts in de kelder en hij zei: "Goa oan wierskaanten oan 't keldergat stoa" en de ene knecht had zijn sabel bij de hand. Toen hoorden ze dat de roverkapitein zei: "Piet, gij zijt de dunste, ge kunt er wel deur, denk ik". Piet stak zijn kop erdoor en de knecht met de sabel sloeg hem rats de kop af. Toen zeiden de andere boeven die buiten stonden: "Allee jonge' veuruit!", maar hij gaf geen teken van leven meer. 't Was pikkedonker en ze konden niet zien wat er was gebeurd, maar ze trokken hem naar buiten en zagen eerst toen dat zijn kop eraf was. Ze hebben zijn lichaam stilletjes meegenomen en ergens begraven en de boer zei tegen zijn knechts: "Hou dat zo moar stil, dat is 't beste". Want een rechtszaak gaf maar oponthoud en je werd er niet wijzer van.